DOMSTOLENS DOM (TREDJE AFDELING)
AF 29. APRIL 1982 [1]

Merkur Fleisch-Import GmbH mod Hauptzollamt Hamburg-Ericus (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg)

»Toldprocedure — sikkerhedsstillelse ved indførsel med henblik på forarbejdning«

Sag 147/81

Sammendrag

Landbrug — fælles markedsordning — oksekød — frosset kød bestemt til forarbejdning — suspension af importafgiften — forarbejdningsfrist — overskridelse — sikkerheden fortabes og fungerer som importafgift — krænkelse af proportionalitetsprincippet — ingen

(Kommissionens forordning nr. 572/78, art. 1, stk. 3)

Den særlige importordning med suspension af afgiften for visse former for frosset kød bestemt til forarbejdning skal sikre en tilfredsstillende forsyning af forarbejdningsindustrien inden for Fællesskabet, men den grundlæggende præferenceregel for kød produceret inden for Fællesskabet må ikke herved tilsidesættes.

Da Fællesskabets marked forholdsvis hurtigt kan ændre sig, kan fællesskabspræferencereglen ikke sikres, medmindre der er fastsat en forarbejdningsfrist for de virksomheder, som benytter sig af suspensionen af importafgiften. Såfremt forarbejdningen ikke finder sted inden for den fastsatte frist, gøres der derfor direkte indgreb i målsætningen bag ordningen; den fastsatte sanktion, nemlig at sikkerheden fortabes og fungerer som importafgift, står derfor også i forhold til overtrædelsen.

I sag 147/81

angående en anmodning, som Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

1 — Processprog: Tysk.

MERKUR FLEISCH-IMPORT GMBH, Hamburg,

mod

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-ERICUS

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 1, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 572/78 af 21. marts 1978 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser for den særlige importordning for visse former for frosset oksekød bestemt til forarbejdning og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 597/77 (EFT L 78, s. 17),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. Touffait, dommerne Mackenzie Stuart og U. Everling,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og de påstande og argumenter, parterne har fremført under den skriftlige forhandling, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Sagsøgeren i hovedsagen indførte den 16. oktober 1978 13 539,1 kg udbenet, frosset oksekød henhørende under pos. 02.01 A II b) 4 bb) i den fælles toldtarif (FTT) til Forbundsrepublikken Tyskland. I henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), i Kommissionens forordning nr. 572/78 af 21. marts 1978 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser for den særlige importordning for visse former for frosset oksekød bestemt til forarbejdning afgav sagsøgeren på tidspunktet for

indførslen en skriftlig erklæring om, at kødet var bestemt til fremstilling af andre produkter end konserves som fastsat i artikel 14, stk. 1, litra b), i Rådets forordning nr. 805/68. Virkningen af, at det sagsøgende firma afgav denne erklæring var, at det ikke straks skulle betale importafgift af varen, men i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, litra b), i forordning nr. 572/78 skulle stille en sikkerhed på et beløb svarende til den importafgift, der var gældende på dagen for indførslen; de nationale myndigheder forbeholdt sig således ret til efterfølgende at opkræve importafgiften, hvis sagsøgeren ikke rettidigt kunne føre bevis for, at det indførte frosne kød var blevet forarbejdet inden for tre måneder efter importmåneden i den virksomhed, der var angivet som forarbejdningsvirksomhed.

Det tyske toldvæsen fastslog imidlertid ved en kontrolgennemgang af forarbejdningsvirksomheder, at kun 5 150 kg frosset kød var blevet forarbejdet inden for tremånedersfristen. I henhold til artikel 1, stk. 3, andet og tredje afsnit, i forordning nr. 572/78 var den del af sikkerhedsbeløbet, som svarede til den mængde kød, som var blevet forarbejdet for sent, fortabt, og det yderligere beløb, som ifølge forordningens artikel 1, stk. 8, skulle betales som afgift, blev fastsat til 42 044,49 DM.

Sagsøgeren anlagde derefter sag ved Finanzgericht Hamburg med påstand om annullation af afgørelsen og anførte til støtte herfor, at præklusionsfristen i forordning nr. 572/78 savner hjemmel.

Ved kendelse af 7. maj 1981 har Finanzgericht Hamburg besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»De europæiske Fællesskabers Domstol anmodes om at træffe en præjudiciel afgørelse af spørgsmålet, om artikel 1, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 572/78 af 21. marts 1978 er ugyldig i det omfang, det deri bestemmes, at den af importøren stillede sikkerhed fortabes og fungerer som importafgift, hvis den i bestemmelsen omhandlede frist for den forarbejdning, som det frosne oksekød er bestemt til, overskrides, eller om bestemmelsen som traktatmedholdelig skal fortolkes således, at sikkerheden ikke fortabes ved en ubetydelig fristoverskridelse på 12 dage.«

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Merkur Fleisch-Import GmbH ved advokat Landry, advokatfirmaet Modest, Hamburg, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved J. Sack, Kommissionens juridiske tjeneste.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har ved kendelse af 11. november 1981 henvist sagen til tredje afdeling.

II — Skriftlige indlæg i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen

A — Sagsøgerens indlæg

Sagsøgeren i hovedsagen har anført, at Kommissionens forordning nr. 572/78 først og fremmest beror på artikel 14, stk. 4, litra c), i Rådets forordning nr.

805/68 som affattet ved forordning nr. 425/77, hvorefter Kommissionen kan fastsætte gennemførelsesbestemmelser til artikel 14 i forordning nr. 805/68, navnlig bestemmelserne vedrørende tilsynet med det indførte køds anvendelse.

På den ene side medfører denne bemyndigelse, at de af Kommissionen udstedte gennemførelsesbestemmelser skal tage sigte på og tjene til at gennemføre formålet med artikel 14 i forordning nr. 805/65, nemlig at beskytte forarbejdningsindustriens konkurrenceevne i forhold til konkurrenter uden for Fællesskabet. Dette formål kræver imidlertid ikke, at der fastsættes frister for forarbejdningen, og så meget mindre præklusive frister.

På den anden side giver en sådan bemyndigelse ikke Kommissionen ret til at foretage en materielretlig begrænsning af retten til suspension af importafgiften — som indført af Rådet ved artikel 14 i forordning nr. 805/68 — ved at fastsætte en frist for forarbejdningen i form af en præklusion. Dette kræver en udtrykkelig eller i det mindste klar bemyndigelse fra Rådet, og efter sagsøgerens opfattelse foreligger der ikke en sådan. Kravet om en udtrykkelig bemyndigelse fra Rådet fremgår i øvrigt af en sammenligning mellem artikel 14 i forordning nr. 805/68 og samme forordnings artikel 15, hvori Rådet udtrykkeligt har bestemt, at udstedelse af import- eller eksportlicens betinges af, at der stilles sikkerhed for, at forpligtelsen til at gennemføre ind- eller udførslen opfyldes inden for licensens gyldighedsperiode; denne sikkerhed fortabes helt eller delvis, såfremt transaktionen ikke eller kun delvis har fundet sted inden for denne frist.

Sagsøgeren har endvidere anført, at en præklusiv frist er i strid med lighedsgrundsætningen og proportionalitetsprincippet. Sagsøgeren har i denne forbindelse først gjort gældende, at bestemmelsen er i strid med disse grundsætninger, i det omfang den opstiller samme sanktion for undladelser af vidt forskellig grovhed, lige fra en simpel eller endog ubetydelig overskridelse af fristen for forarbejdningen til den fuldstændigt manglende forarbejdning. Endvidere er bestemmelsen — for så vidt hele sikkerheden fortabes, hvis der ikke inden seks måneder efter importmåneden føres bevis for forarbejdningen — i strid med proportionalitetsprincippet, jf. Domstolens domme i sagerne 122/78 og 240/78 (Sml. 1979, s. 677 og s. 2137). Endelig er sagsøgeren af den opfattelse, at de i bestemmelsen fastsatte sanktioner er for strenge, idet hovedforpligtelsen ifølge artikel 14, stk. 4, litra c), i forordning nr. 805/68 angår varens forarbejdning, og fristen kun er en kontrolforanstaltning, hvis manglende overholdelse ikke kan medføre, at den virksomhed, der har begået fejlen, fratages selve retten til suspension af importafgiften.

Sagsøgeren har endelig anført, at selv om Kommissionen måtte kunne fastsætte frister for forarbejdningen og sanktioner i tilfælde af fristoverskridelse, må sanktionerne dog ikke medføre en fuldstændig fortabelse af retten til suspension af importafgiften; derimod burde de under

alle omstændigheder tilpasses omfanget af fristoverskridelsen. Artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 572/78 er derfor ifølge sagsøgeren ugyldig.

B — Indlæg fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har indledningsvis gjort gældende, at det må være udelukket at fortolke artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 572/78 således, at importafgiften ikke skal opkræves i sin helhed, når overskridelsen af fristen for forarbejdning er ubetydelig. Kommissionen erkender ganske vist, at Domstolen allerede — med støtte i en fortolkning i overensstemmelse med traktaten — har fraveget ordlyden af lignende bestemmelser (dom af 21. 6. 1979 i sag 240/78, Sml. 1979, s. 2137, og dom af 3. 6. 1980 i sag 135/79, Sml. 1980, s. 1713), men den er imidlertid af den opfattelse, at der kun kan anlægges en fortolkning »i overensstemmelse med« traktaten, hvis fortolkningen svarer til formålet med en bestemmelse, og hvis lovgiveren ikke udtrykkeligt har valgt en anden løsning. I nærværende sag er bestemmelsen om den efterfølgende opkrævning af importafgiften — selv hvis der kun er tale om en forholdsvis ringe overskridelse af fristen for forarbejdningen — imidlertid i overensstemmelse med Kommissionens klare hensigt og med formålet med den særlige importordning ifølge artikel 14 i Rådets forordning nr. 805/68. Domstolen kan derfor ikke ved en fortolkning sætte sig i lovgiverens sted. Yderligere kan det ifølge Kommissionen ikke ved en fortolkning afgøres, i hvilke tilfælde fristoverskridelsen kun er ringe, og hvilken sanktion der i så fald er passende. Dette er ligeledes lovgiverens opgave.

Kommissionen har dernæst gennemgået spørgsmålet om gyldigheden af artikel 1, stk. 3 og 8, i Kommissionens forordning nr. 572/78. Med hensyn til, om bestemmelsen er i overensstemmelse med bemyndigelsen i Rådets forordning nr. 805/68, har Kommissionen først anført, at det i nærværende sag ikke er sikkerhedsstillelsesordningen, der gør indgreb i sagsøgerens interesser, men derimod den omstændighed, at forordning nr. 572/78 fastsætter en frist for forarbejdningen på tre måneder og bestemmer, at importafgiften opkræves efterfølgende, hvis fristen overskrides. Spørgsmålet om selve sikkerhedstillelsesordningens gyldighed er uden betydning for afgørelsen af sagen, idet virksomheden, selv om der ikke fandtes en sikkerhedsstillelse at holde sig til, under alle omstændigheder skulle betale importafgiften, når tremåneders-fristen er overskredet. Ifølge Kommissionen er der ikke tvivl om, at fastsættelse af en frist for forarbejdningen og af sanktioner i tilfælde af enhver fristoverskridelse indgår blandt de beføjelser, som Rådet har overdraget Kommissionen i henhold til artikel 14 i forordning nr. 805/68. Ifølge bestemmelsen fastsætter Kommissionen gennemførelsesbestemmelser for den særlige importordning for visse former for kød bestemt til forarbejdning, der er indført ved artikel 14, navnlig bestemmelserne vedrørende tilsynet med det indførte køds anvendelse. Tilsynet med kødets anvendelse indebar imidlertid, at der nødvendigvis skulle indføres en frist for forarbejdningen, som det tilkom Kommissionen at fastsætte inden for et rimeligt skøn. Dette skete ved, at Kommissionen fastsatte en frist for forarbejdningen på højst fire måneder minus én dag og mindst tre måneder og én dag. Således fremgår det af artikel 14 i forordning nr. 805/68, at der efter en

årlig opgørelse fra Rådet skal fastsættes en kvartalsvis fordeling af behovet for indført kød bestemt til forarbejdning, og det er derfor naturligt, at Kommissionen foretager en jævn fordeling ikke alene af indførslerne, men også af forarbejdningen over hele året. Under alle omstændigheder er der behov for en kort frist for at undgå oplagring af frosset, ikke-forarbejdet kød med spekulation for øje og for at sikre en effektiv kontrol i virksomhederne.

Bestemmelserne er efter Kommissionens opfattelse ikke i strid med proportionalitetsprincippet. Ifølge Kommissionen må der nemlig skelnes mellem de tilfælde, hvor fortabelsen af sikkerheden fremtræder som en egentlig sanktion, og tilfælde — som i denne sag — hvor den erhvervsdrivende kun mister en særlig, på forhånd indrømmet fordel, som ydes under den forudsætning, at han overholder de dermed forbundne betingelser. I disse sidstnævnte tilfælde bortfalder retten, når betingelserne ikke opfyldes, uden at myndigheden skal foretage en detaljeret undersøgelse af, om der er tale om fuldstændig eller kun delvis manglende overholdelse af betingelserne. Kommissionen har videre anført, at den i forordning nr. 572/78 i tilstrækkelig grad har iagttaget proportionalitetsprincippet ved at tillade en fristoverskridelse i tilfælde af force majeure og ved at bestemme, at den eventuelle importafgift kun opkræves efterfølgende for den del af det indførte parti kød, som ikke er blevet forarbejdet inden for fristen. Den af sagsøgeren nævnte retspraksis er heller ikke relevant, idet den fuldstændige fortabelse af sikkerheden i de to nævnte tilfælde skyldtes en ubetydelig overskridelse af en frist, som beroede på rene ordenshensyn, mens fristen i det foreliggende tilfælde er fastsat for at sikre, at den erhvervsdrivende overholder sin hovedforpligtelse over for administrationen, og er nødvendig af hensyn til formålet med den indførte ordning. I sådanne tilfælde har Domstolen tværtimod fastslået, at fortabelsen af en sikkerhed i tilfælde af fristoverskridelse er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet (dom af 17. 12. 1970 i sag 11/70, Sml. 1970, s. 235, dom af 30. 1. 1974 i sag 186/73, Sml. 1974, s. 533, og dom af 11. 5. 1977 i sagerne 99 og 100/76, Sml. 1977, s. 861).

Kommissionen mener heller ikke, at Finanzgericht Hamburg's ræsonnement om, at det ikke er i forbrugernes interesse, at sikkerheden fortabes på grund af en forholdsvis ringe overskridelse af fristen for forarbejdningen. Fristen er derimod netop fastsat i forbrugernes interesse for at hindre enhver form for udskydning af forarbejdningen i spekulationsøjemed. Denne fordel opvejer klart den ulempe, som forbrugerne udsættes for i de sjældne tilfælde, hvor forarbejdningen ikke foretages inden for fristen, og hvor den forarbejdende virksomhed indkalkulerer den yderligere udgift i form af importafgiften i sin salgspris. Kommissionen har derfor foreslået, at Domstolen besvarer Finanzgericht Hamburg's præjudicielle spørgsmål således:

»Gennemgangen af det spørgsmål, der er forelagt Domstolen, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 1, stk. 2, 3 og 8, i forordning nr. 572/78 for så vidt angår den efterfølgende opkrævning af importafgift i

tilfælde af en overskridelse af fristen for forarbejdningen og for så vidt angår den hermed forbundne forudgående sikkerhedsstillelse«.

III — Mundtlig forhandling

Merkur Fleisch-Import GmbH, ved advokat Landry, advokatkontoret Modest, Hamburg, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved J. Sack, Kommissionens juridiske tjeneste, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. januar 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. februar 1982.

Præmisser

1 Ved kendelse af 7. maj 1981, indgået til Domstolen den 10. juni 1981, har Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden af artikel 1, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 572/78 af 21. marts 1978 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser for den særlige importordning for visse former for frosset oksekød bestemt til forarbejdning (EFT L 78, s. 17).

2 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren i hovedsagen ved toldangivelse af 16. oktober 1978 anmodede de tyske toldmyndigheder om overgang til fri omsætning for 13 539,1 kg udbenet frosset oksekød bestemt til forarbejdning. Det pågældende parti kød blev frigivet på de i artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 572/78 fastsatte betingelser. Toldvæsenet fastslog senere, at kun 5 150 kg kød var blevet forarbejdet i tidsrummet 25. - 31. januar 1979, dvs. inden for tremånedersfristen i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 572/78, og at 8 389,1 kg kød var blevet forarbejdet i tidsrummet 1. - 12. februar 1979.

3 Som følge af fristoverskridelsen bestemte toldvæsenet, at den del af sikkerhedsbeløbet, der svarede til den mængde kød, som var blevet forarbejdet efter fristen, var fortabt i henhold til artikel 1, stk. 3, 2. og 3. afsnit, i forordning nr. 572/78, og fastsatte i henhold til forordningens artikel 1, stk. 8, det yderligere afgiftsbeløb, som sagsøgeren skulle betale, til 42 044,49 DM.

4 Sagsøgeren anlagde derefter sag ved Finanzgericht med påstand om annullation af afgørelsen om opkrævning af importafgift med den begrundelse, at opkrævningen af afgiften som følge af en udbetydelig overskridelse af forarbejdningsfristen var i strid med proportionalitetsprincippet.

5 Da Finanzgericht mener, at gyldigheden af den omhandlede EF-bestemmelse er tvivlsom, har retten anmodet Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse af spørgsmålet, om artikel 1, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 572/78 af 21. marts 1978 er ugyldig i det omfang, det deri bestemmes, at den af importøren stillede sikkerhed fortabes og fungerer som importafgift, hvis den i bestemmelsen omhandlede frist for den forarbejdning, som det frosne oksekød er bestemt til, overskrides, eller om bestemmelsen som traktatmedholdelig skal fortolkes således, at sikkerheden ikke fortabes ved en ubetydelig fristoverskridelse på 12 dage.

6 Ifølge sagsøgeren giver artikel 14 i Rådets forordning nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød, som affattet ved forordning nr. 425/77 af 14. februar 1977 (EFT L 61, s. 1), med hjemmel i hvilken Kommissionens forordning nr. 572/78 er udstedt, ikke Kommissionen bemyndigelse til at fastsætte en præklusiv frist.

7 Ifølge artikel 14, stk. 4, litra c), fastlægger Kommissionen gennemførelsesbestemmelserne for suspensionen af importafgiften for frosset kød bestemt til forbrug og navnlig bestemmelserne vedrørende tilsynet med det indførte køds anvendelse. Denne bemyndigelse, som er holdt i generelle vendinger, berettiger og forpligter Kommissionen til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre gennemførelsen af Rådets forordning på en sådan måde, at forordningens målsætning gennemføres fuldt ud.

8 Rådets begrundelse for at indføre en særlig importordning for visse former for oksekød bestemt til forarbejdning er imidlertid fastlagt i 7. betragtning til Rådets grundforordning nr. 805/68. Det fremgår heraf, at suspensionen af afgiften skal sikre en tilfredsstillende forsyning af forarbejdningsindustrien inden for Fællesskabet, men at den grundlæggende præferenceregel for kød

produceret inden for Fællesskabet ikke herved må tilsidesættes. Retten til suspension af afgiften og rettens omfang er med andre ord på dette område direkte afhængig af situationen og udviklingen på Fællesskabets marked.

9 Da markedet forholdsvist hurtigt kan ændre sig, er det nødvendigt at kunne tilpasse den særlige importordning til denne udvikling. Artikel 14, stk. 4, litra a), i Rådets forordning nr. 805/68, som affattet ved forordning nr. 425/77, bestemmer i øvrigt med henblik herpå, at Kommissionen hvert kvartal fastlægger de mængder, der kan indføres i henhold til bestemmelserne om suspension af afgiften. En sådan bestemmelse ville være meningsløs, hvis forarbejdningsvirksomhederne med spekulation for øje kunne opbygge lagre og således undgå virkningerne af Kommissionens eventuelle begrænsninger i eller ophævelse af den særlige importordning for at sikre beskyttelsen af Fællesskabets marked.

10 Kommissionen kunne derfor i gennemførelsesbestemmelserne for at varetage den af Rådet vedtagne målsætning på dette område fastsætte, at kød, som var indført efter ordningen om suspension af afgiften, skulle forarbejdes inden for en bestemt frist.

11 Sagsøgeren i hovedsagen gør videre gældende, at fortabelsen af retten til suspension i tilfælde af fristoverskridelser ikke står i forhold til betydningen af overtrædelsen, som ikke indvirker på målsætningen bag de pågældende bestemmelser.

12 Dette anbringende hviler på en fejlagtig vurdering af målsætningen bag den pågældende ordning, idet sagsøgeren ikke tager hensyn til kravet om at opretholde fællesskabspræferencereglen, som af ovennævnte grunde ikke kunne sikres, medmindre der var fastsat en forarbejdningsfrist for de virksomheder, som benytter sig af suspensionen af importafgiften. Såfremt forarbejdningen ikke finder sted inden for den fastsatte frist, gøres der derfor direkte indgreb i målsætningen bag ordningen; den fastsatte sanktion står derfor også i forhold til overtrædelsen.

13 Sagsøgeren anfægter endelig det forhold, at Kommissionen automatisk opkræver afgiften i tilfælde af fristoverskridelse uanset overskridelsens omfang, hvilket er i strid med ligebehandlingsprincippet. Der kan imidlertid ikke fremsættes en sådan indsigelse mod Kommissionens forordning nr. 572/78, idet den anfægtede bestemmelse ifølge forordningen ikke finder anvendelse i tilfælde af force majeure, og idet forordningens artikel 1, stk. 1, litra c) begrænser beregningsgrundlaget for afgiften til den mængde, som ikke er blevet forarbejdet inden for den fastsatte frist.

14 Da gennemgangen af det af Finanzgericht Hamburg forelagte spørgsmål intet har frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af den pågældende bestemmelse, må spørgsmålet besvares med, at artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 572/78 ikke er ugyldig, for så vidt det deri bestemmes, at den af importøren stillede sikkerhed fortabes og fungerer som importafgift, hvis den i bestemmelsen omhandlede frist for den forarbejdning, som det frosne oksekød er bestemt til, overskrides.

Sagens omkostninger

15 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres.

16 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 7. maj 1981, for ret:

Artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 572/78 er ikke ugyldig, for så vidt det deri bestemmes, at den af importøren stillede sikkerhed fortabes og

fungerer som importafgift, hvis den i bestemmelsen omhandlede frist for den forarbejdning, som det frosne oksekød er bestemt til, overskrides.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. april 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. Touffait
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 11. FEBRUAR 1982 [1]

Høje Domstol.

1. Nærværende præjudicielle sag angår gyldigheden og fortolkningen af en EF-bestemmelse, hvorefter den fuldstændige eller delvise suspension af importafgiften er betinget af, at importører af frosset oksekød bestemt til forarbejdning stiller en sikkerhed.

Jeg skal kort redegøre for sagens faktiske omstændigheder.

Merkur Fleisch-Import, Hamburg, anmodede ved toldangivelse af 16. oktober 1978 de tyske toldmyndigheder om overgang til fri omsætning for cirka 13 tons udbenet frosset oksekød. Importøren afgav en erklæring om, at kødet var bestemt til fremstilling af andre produkter end konserves. Zollamt Hamburg-Ericus behandlede varen til fri omsætning og suspenderede importafgiften med henblik på kødets industrielle forarbejdning. Firmaet stillede en sikkerhed i form af en bankgaranti. Denne fremgangsmåde var i overensstemmelse med den gældende EF-ordning på området, hvis afgørende bestemmelser jeg senere kort skal redegøre for. Imidlertid fastslog de tyske toldmyn-

1 — Oversat fra italiensk.